

човекъ старе храмове јошть у нъновимъ развалинама са страхопочитаниємъ сматра и са испитателнимъ духомъ проучава; тако нека и Славянинъ са своимъ милимъ одъ пређашњи столећа заоставшимъ и у наше време одкривенимъ ѣзикословнимъ отломцима и књижевнимъ остатцима различни Славянски нарѣчия, као н. п. што є, Краљодворски рукописъ, Фрайцински отломакъ, Слово о полку Игоревомъ, Глаголита Глозињански, Полячки Псалтиръ и. т. далъ, чини. Правомъ є Славянину такѣеръ саветно и полезно и другіи народа ѣзике знати и учити, кои су ближе или далъ са славянскимъ сродни н. п. летски, литавски, курски, влашки, албански, новогрчки и пр. У наше време ниє доста бити само добаръ Русъ, ревностанъ Полякъ, совршенъ Србинъ и високонаученъ Чехъ, и искључително само руски, польски, србски и чески ма како добро говорити. Ове засебне детинства године славянскогъ народа већъ су давно прошле, духъ саданѣгъ Славянства налаже намъ свима другу и вишу дужностъ, то єсть: сви Славяни треба да се као браћа велике єдне фамилиє сматраю, и да узаймну свеславянску књижевностъ произведу, по ономъ основу: „Славянинъ самъ, и све што годъ є славянско, мени є властито. Знанѣ Славянски нарѣчия било є, а и данасъ є јошть непрестано, и кодъ сами учени Славяна, тако редко и тако ограничено, да кадъ бы тели макаръ какови важни пред-